A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nyolcadik tanács)

2021. május 20.*

„Előzetes döntéshozatal – Szociális biztonság – Az alkalmazandó jogszabályok meghatározása – 1408/71/EK rendelet – A 13. cikk (2) bekezdésének a) pontja – A 14. cikk (2) bekezdése – Szokásosan két vagy több tagállam területén foglalkoztatott személy – Egyetlen munkaszerződés – A munkavállaló lakóhelye szerinti tagállamban letelepedett munkáltató – Kizárólag más tagállamokban gyakorolt keresőtevékenység – Egymást követő időszakokban különböző tagállamokban végzett munka – Feltételek”

A C-879/19. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság, Lengyelország) a Bírósághoz 2019. december 2-án érkezett, 2019. szeptember 19-i határozatával terjesztett elő

a **FORMAT Urządzenia i Montaże Przemysłowe**

és

a **Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Warszawie**

között,

UA

részvételével folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (nyolcadik tanács),

tagjai: N. Wahl tanácselnök, F. Biltgen (előadó) és L. S. Rossi bírák,

főtanácsnok: E. Tanchev,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a FORMAT Urządzenia i Montaże Przemysłowe képviseletében W. Barański adwokat,

– a Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Warszawie képviseletében M. Drewnowski radca prawny,

* Az eljárás nyelve: lengyel.

– a lengyel kormány képviseletében B. Majczyna, meghatalmazotti minőségben,

– a belga kormány képviseletében L. Van den Broeck és S. Baeyens, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében D. Martin és A. Szmytkowska, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az 1998. június 29-i 1606/98/EK tanácsi rendelettel (HL 1998. L 209., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 3. kötet, 308. o.) módosított, a szociális biztonsági rendszereknek a Közösségen belül mozgó munkavállalókra, önálló vállalkozókra és családtagjaikra történő alkalmazásáról szóló, 1971. június 14-i 1408/71/EGK tanácsi rendelet (a továbbiakban: 1408/71 rendelet) 1996. december 2-i 118/97/EK tanácsi rendelettel módosított és naprakésszé tett változata (HL 1997. L 28., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 3. kötet, 3. o.) 14. cikke (2) bekezdése b) pontjának az értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet a FORMAT Urządzenia i Montaże Przemysłowe nevű társaság (a továbbiakban: Format) és a Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Warszawie (a társadalombiztosítási intézet varsói fiókirodája, Lengyelország) között folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő, amelynek tárgya UA-ra, a Format érintett alkalmazottjára (a továbbiakban: érintett) alkalmazandó szociális biztonsági jogszabályok meghatározása.

Jogi háttér

3 Az 1408/71 rendelet hatodik preambulumbekezdése értelmében a koordinációs szabályoknak biztosítaniuk kell, hogy az Unión belül mozgó munkavállalók, valamint eltartottjaik és túlélő hozzátartozóik megtartsák szerzett jogaikat és előnyeiket, valamint ezek váromány át.

4 Az említett rendelet nyolcadik preambulumbekezdéséből az következik, hogy ugyanezen rendelet rendelkezései arra irányulnak, hogy az érintettek főszabály szerint csak egyetlenegy tagállam szociális biztonsági rendszerébe tartozzanak, az alkalmazandó jogszabályok átfedései és az ebből származó esetleges bonyodalmak elkerülése érdekében.

5 Az említett rendelet 1. cikkének h) pontja azt írja elő, hogy alkalmazásában a „lakóhely” a szokásos tartózkodási helyet jelenti.

6 Ugyanezen rendeletnek „Az alkalmazandó jogszabályok meghatározása” című II. címe alatt található, „Általános szabályok” címet viselő 13. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A 14c. és 14f. cikkre is figyelemmel, a rendelet hatálya alá tartozó személyekre csak egy tagállam jogszabályai alkalmazandóak. E jogszabályokat e cím rendelkezései szerint kell meghatározni.

(2) A 14–17. cikk rendelkezéseire is figyelemmel:

a) egy tagállam területén alkalmazott személy e tagállam jogszabályainak hatálya alá tartozik még abban az esetben is, ha egy másik tagállam területén rendelkezik lakóhellyel, vagy ha az őt alkalmazó vállalkozás vagy magánszemély székhelye vagy lakóhelye egy másik tagállam területén található;

[…]”

7 Az 1408/71 rendelet ugyanezen cím alatt található 14. cikke, amely „Az ellenérték fejében munkát végző személyekre (kivéve a tengerészekre) alkalmazandó különös szabályok” címet viseli, a következőképpen rendelkezik:

„A 13. cikk (2) bekezdésének a) pontja az alábbi kivételekkel és körülmények között alkalmazandó:

(1) a) Az a személy, akit az őt egy tagállam területén alkalmazó [helyesen: szokásosan alkalmazó] vállalkozás a számára teljesítendő munkavégzés céljából egy másik tagállam területére küld ki, továbbra is az előbb említett tagállam jogszabályainak hatálya alá tartozik, feltéve hogy e munka várható időtartama nem haladja meg a tizenkét hónapot, illetve őt nem olyan személy felváltására küldték ki, akinek kiküldetési ideje letelt;

[…]

(2) Az a személy, akit szokásosan két vagy több tagállam területén foglalkoztatnak, a következők szerint meghatározott jogszabályok hatálya alá tartozik:

a) az a személy, aki egy olyan vállalkozás hajózó [helyesen: utazó vagy hajózó] személyzetének tagja, amely más vagy saját számlájára nemzetközi vasúti, közúti, légi vagy belvízi személyszállítási vagy árufuvarozási szolgáltatást végez, és amely vállalkozás székhelye egy tagállamban található, az utóbbi tagállam jogszabályainak hatálya alá tartozik […].

[…]

b) az a) pontban nem említett személy azon tagállam jogszabályainak hatálya alá tartozik:

i. amelynek területén lakóhellyel rendelkezik, ha tevékenységét részben e tagállam területén végzi, vagy ha több olyan vállalkozás vagy több olyan munkáltató számára végez munkát, amelynek vagy akinek székhelye vagy lakóhelye különböző tagállamok területén található;”

ii. amelynek területén az őt alkalmazó vállalkozás vagy magánszemély székhelye vagy lakóhelye található, ha tevékenységét nem annak a tagállamnak a területén végzi, ahol lakóhellyel rendelkezik.

[…]”

8 A 2005. április 13-i 647/2005/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel (HL 2005. L 117., 1. o.) módosított, az 1996. december 2-i 118/97/EK tanácsi rendelettel (HL 1997. L 28., 1. o.) módosított és naprakésszé tett, az 1408/71 rendelet végrehajtására vonatkozó szabályok megállapításáról szóló, 1972. március 21-i 574/72/EGK tanácsi rendelet (HL 2005. L 117., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 1. kötet, 83. o.; a továbbiakban: 574/72 rendelet) 12a. cikke szerint az 1408/71 rendelet értelmében vett illetékes tagállam hatósága az ezen utóbbi rendelet 14. cikke 2. pontjának b) alpontja értelmében szokásosan két vagy több tagállam területén foglalkoztatott személy számára olyan igazolást állít ki, amely szerint e személy az említett illetékes tagállamban alkalmazott jogszabályok hatálya alá tartozik.

9 Ezen igazolás, amelynek mintája az Európai Közösségek migráns munkavállalók szociális biztonságával foglalkozó igazgatási bizottságának az 1408/71 és az 574/72 tanácsi rendelet alkalmazásához szükséges formanyomtatványokról (E 001, E 101, E 102, E 103, E 104, E 106, E 107, E 108, E 109, E 112, E 115,

E 116, E 117, E 118, E 120, E 121, E 123, E 124, E 125, E 126 és E 127) szóló, 2005. március 17-i 202. határozatban található, szokásosan „E 101-es formanyomtatvány” vagy „E 101-es igazolás” néven ismert.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

10 Az érintett, aki lengyelországi állampolgársággal és lakóhellyel rendelkezik, a 2006. október 20. és 2009. december 31. közötti időszakban a Lengyelországban székhellyel rendelkező Formatnál dolgozott határozott időre szóló munkaszerződés keretében. Ezen időszak alatt 2006. október 23-tól Franciaországban, 2007. november 5-től 2008. január 6-ig az Egyesült Királyságban, majd 2008. január 7-től ismét Franciaországban dolgozott.

11 A társadalombiztosítási intézet varsói fiókirodája a 2008. február 13-i határozatával, amely az 1408/71 rendelet 14. cikke (1) bekezdésének a) pontján és (2) bekezdésének b) pontján alapult, megtagadta azon E 101 igazolásnak az érintett részére való kiállítását, amely igazolja, hogy 2007. december 23-tól 2009. december 31-ig a Formatnál való munkavégzés címén a lengyel szociális biztonsági rendszer hatálya alá tartozott.

12 A Format és az érintett e határozattal szemben keresetet nyújtott be a Sąd Okręgowy w Warszawiéhoz (varsói regionális bíróság, Lengyelország), amelyet elutasítottak. E bíróság megállapította, hogy mivel az érintett a Formatnál több hónapon keresztül egymást követő időszakokban két tagállam területén dolgozott, nem az 1408/71 rendelet 14. cikke (2) bekezdése b) pontjának, hanem e rendelet 13. cikke (2) bekezdése a) pontjának hatálya alá tartozik.

13 A Format az említett bíróság határozatával szemben fellebbezést terjesztett a Sąd Apelacyjny w Warszawie (varsói fellebbviteli bíróság, Lengyelország) elé, amelyet a 2018. január 23-i határozattal elutasítottak.

14 E bíróság megállapította, hogy a 2012. október 4-i Format Urządzenia i Montaże Przemysłowe ítéletből (C-115/11, EU:C:2012:606) kitűnik, hogy a „szokásosan két vagy több tagállam területén foglalkoztatott személynek” az 1408/71 rendelet 14. cikke (2) bekezdése b) pontjának ii. alpontja értelmében vett fogalma nem terjed ki azokra a helyzetekre, amelyekben az érintett személy szokásos helyzetét az egyetlen tagállam területén való munkavégzés képezi. Az említett bíróság megállapította, hogy tekintettel arra, hogy az érintett által az egyes tagállamokban végzett munka több hónapig tartott, valamint figyelembe véve az érintett a munkájának – építési tevékenység – a jellegét, és a Format tevékenységi profilját, amely építési munkálatoknak a több tagállamban való végrehajtása, az érintett valójában egyetlen tagállamban volt szokásosan foglalkoztatott, ezért az említett rendelet 13. cikke (2) bekezdése a) pontjának hatálya alá tartozik.

15 A Format e határozattal szemben felülvizsgálati kérelmet terjesztett a kérdést előterjesztő bíróság elé.

16 E bíróság úgy véli, hogy a 2012. október 4-i Format Urządzenia i Montaże Przemysłowe ítélet (C-115/11, EU:C:2012:606), amely egy olyan alapügyre vonatkozott, amely szintén a Formatot érintette, olyan tényállást illetően, amely az alapügy tárgyát képező időszakban valósult meg, nem oszlatja el az 1408/71 rendelet 14. cikke (2) bekezdésének értelmezésével kapcsolatban a jelen ügyben felmerült kétségeket. Ebben az ítéletben ugyanis a Bíróság valóban megállapította, hogy e rendelkezést úgy kell értelmezni, hogy az olyan személy, aki a munkavégzés helyéül több tagállam területét megjelölő, egymást követő munkaszerződések alapján e szerződések mindegyikének időtartama alatt egy időben ténylegesen csak ezen államok egyikének területén dolgozik, nem tartozik az e rendelkezés értelmében vett „szokásosan két vagy több tagállam területén foglalkoztatott személy” fogalmába. Mindazonáltal az ezen ítélet alapjául szolgáló alapügy tényállása, vagyis az, hogy az érintett egymást követő munkaszerződések alapján több tagállamban is dolgozott, és e szerződések időtartama alatt

kizárólag e tagállamok egyikének területén végezte a munkatevékenységét, különbözik a jelen alapügy tárgyát képező tényállástól, mivel az érintett az egymást közvetlenül követő két időszak során egyetlen munkaszerződés alapján végzett keresőtevékenységet két különböző tagállam területén.

17 Ezenfelül az 1973. július 12-i Hakenberg ítéletből (13/73, EU:C:1973:92, 19. pont) az tűnik ki, hogy a „szokásosan két vagy több tagállam területén foglalkoztatott személynek” az 1408/71 rendelet 14. cikke (2) bekezdésének b) pontja értelmében vett fogalma olyan huzamos és folyamatos jellegű munkaviszonnyal rendelkező személyre vonatkozik, amely akár egyidejűleg, akár egymást követő időszakokban több tagállam területére terjed ki, nem terjed ki azonban az olyan személyre, aki a kérdéses időszak során munkaszerződés alapján ténylegesen egyetlen tagállamban, a következő évben pedig egy másik munkaszerződés alapján másik tagállamban vállal munkát.

18 A kérdést előterjesztő bíróság, amely kifejti, hogy az előtte folyamatban lévő két ügyben eltérően értelmezte ezt a fogalmat, úgy véli, hogy az e tekintetben fennálló kétségek eloszlatása érdekében a Bíróság értelmezését kell kérni.

19 E körülmények között a Sąd Najwyższy (legfelsőbb bíróság, Lengyelország) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„Úgy kell-e értelmezni a [1408/71] rendelet 14. cikke (2) bekezdés[ének] első mondatá[ban] szereplő »szokásosan két vagy több tagállam területén foglalkoztatott személy« fogalmát, hogy az arra a személyre is vonatkozik, aki – egyetlen munkáltatóval kötött egy és ugyanazon munkaszerződés időtartama alatt és annak keretén belül – nem egyidejűleg vagy párhuzamosan, hanem közvetlenül egymást követő, több hónapos időszakokban végez munkát legalább két tagállam közül egy-egynek a területén?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

20 A kérdést előterjesztő bíróság a kérdésével lényegében arra vár választ, hogy az 1408/71 rendelet 14. cikkének (2) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy az alkalmazandó az olyan személyre, aki egyetlen munkáltatóval kötött, keresőtevékenység több tagállamban való gyakorlását előíró, egyetlen munkaszerződés keretében több egymást követő hónapban kizárólag e tagállamok közül egy-egynek a területén dolgozik.

21 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy ahhoz, hogy valamely személy az 1408/71 rendelet 14. cikke (2) bekezdésének hatálya alá tartozzon, szokásosan két vagy több tagállam területén kell keresőtevékenységet végeznie (2012. október 4-i Format Urządzenia i Montaże Przemysłowe ítélet, C-115/11, EU:C:2012:606, 39. pont).

22 A Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint annak értékeléséhez, hogy az adott személyt úgy kell-e tekinteni, mint akit szokásosan két vagy több tagállam területén foglalkoztatnak, vagy hogy ellenkezőleg, olyan tevékenységekről van-e szó, amelyek kizárólag esetileg terjednek ki több tagállam területére, különösen a tevékenységi időszakoknak a szerződéses iratokban meghatározott időtartamát és a munkavégzés azokban meghatározott jellegét, valamint adott esetben a folytatott tevékenység valós jellegét kell figyelembe venni, azaz, az érintett munkáltató és munkavállaló közötti munkaszerződéseknek a múltban való gyakorlati végrehajtásának a módját, e szerződések megkötésének a körülményeit, és általánosabban az érintett vállalkozás által gyakorolt tevékenységek jellemzőit és a részletes szabályait (2017. szeptember 13-i X ítélet, C-570/15, EU:C:2017:674, 21. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

23 A jelen ügyben az előzetes döntéshozatalra utaló határozat nem pontosítja, hogy melyek az érintett és a Format között létrejött munkaszerződésben foglalt előírások többek között az érintett által végzett munka teljesítésének helye és e munka időtartama vonatkozásában.

24 Mindazonáltal a Bírósághoz benyújtott iratok tartalma alapján úgy tűnik, hogy a Format és az érintett között létrejött munkaszerződés keretében az érintett a 2006. október 20. és 2009. december 31. közötti időszakban, 2006. október 23-tól kezdődően Franciaországban dolgozott, majd 2007. november 5. és 2008. január 6. között az Egyesült Királyságban, és ezt követően 2008. január 7-től ismét Franciaországban.

25 Ha valóban ez az eset áll fenn – amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell vizsgálnia –, azt kell megállapítani, hogy az érintett a keresőtevékenységét egymást követően két tagállamban végezte, de az első tagállamban megszakítás nélkül végzett munka időtartama körülbelül tizenhárom hónap, illetve majdnem két év volt, a második tagállamban végzett, hozzávetőleg két hónap tartamú munkavégzés időszakának a közbeékelésével. Így azt kellene megállapítani, hogy az érintett a 2006. október 20. és 2009. december 31. közötti időszakra kötött munkaszerződése keretében a keresőtevékenységének szinte az egészét egyetlen tagállamban gyakorolta.

26 Igaz, hogy a több mint egy tagállam területén végzett tevékenység esetlegesen egymást követő időszakai tekintetében az 1408/71 rendelet 14. cikkének (2) bekezdése nem állít fel időbeni határokat.

27 A Bíróság ítélkezési gyakorlatából azonban az következik, hogy ha a keresőtevékenység egyetlen tagállam területén való végzése tekinthető az érintett személyre vonatkozó szokásos rendnek, e személy nem tartozhat az 1408/71 rendelet 14. cikke (2) bekezdésének hatálya alá (lásd ebben az értelemben: 2012. október 4-i Format Urządzenia i Montaże Przemysłowe ítélet, C-115/11, EU:C:2012:606, 40. pont).

28 Következésképpen nem fogadható el, hogy az a személy, aki az alapügy tárgyát képezőhöz hasonló, a jelen ítélet 24. és 25. pontjában ismertetett feltételek mellett végez keresőtevékenységet, a „szokásosan két vagy több tagállam területén foglalkoztatott személynek” az 1408/71 rendelet 14. cikke (2) bekezdésének b) pontja értelmében vett fogalmába tartozzon.

29 Az ilyen értelmezés ugyanis azzal a hatással járna, hogy kiterjesztené e rendelkezés hatályát olyan helyzetekre, amelyekben az az időtartam, amelynek során az érintett személy a keresőtevékenységét egyetlen tagállam területén végzi, valójában annyira hosszú, hogy e tevékenységet az érintett személy szokásos tevékenységi rendjének kell tekinteni.

30 Ezenfelül hangsúlyozni kell, hogy az 1408/71 rendelet II. címének rendelkezései, amelyek közé e rendelet 14. cikke is tartozik, az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében teljes és egységes kollíziós szabályrendszert képeznek, amelyek célja annak biztosítása, hogy az Unión belül mozgó munkavállalók csak egy tagállam szociális biztonsági rendszeréhez tartozzanak, és így el lehessen kerülni az alkalmazandó tagállami jogszabályok halmozódását, valamint az esetlegesen ebből fakadó nehézségeket (lásd ebben az értelemben: 1995. február 16-i Calle Grenzshop Andresen ítélet, C-425/93, EU:C:1995:37, 9. pont; 2017. szeptember 13-i X ítélet, C-570/15, EU:C:2017:674, 14. pont; 2019. május 8-i Inspecteur van de Belastingdienst ítélet, C-631/17, EU:C:2019:381, 33. pont).

31 E célból az 1408/71 rendelet 13. cikke (2) bekezdésének a) pontja előírja azt az elvet, amely szerint a munkavállaló azon tagállam szociális biztonságra vonatkozó jogszabályai alá tartozik, amelynek területén dolgozik (lásd ebben az értelemben: 2017. szeptember 13-i X ítélet, C-570/15, EU:C:2017:674, 15. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

32 Ezt az elvet ugyanakkor az 1408/71 rendelet „a 14–17. cikk[ének] rendelkezéseire is figyelemmel” fogalmazza meg. Bizonyos, különleges helyzetekben ugyanis az e rendelet 13. cikke (2) bekezdésének a) pontjában foglalt általános szabály puszta alkalmazása azzal a veszéllyel jár, hogy nem az elkerülését eredményezi az olyan, mind a munkavállalót, mind a munkáltatót és a szociális biztonsági intézményeket érintő adminisztrációs nehézségeknek, amelyek hatásuknál fogva akadályozhatják az

említett rendelet hatálya alá tartozó személyek szabad mozgásának gyakorlását, hanem épp ellenkezőleg: a létrehozását (2012. október 4-i Format Urządzenia i Montaże Przemysłowe ítélet, C-115/11, EU:C:2012:606, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

33 Így az 1408/71 rendelet 14. cikkének (2) bekezdése – ugyanazon az alapon, mint e cikk (1) bekezdésének a) pontja – az e rendelet 13. cikke (2) bekezdésének a) pontjában előírt általános elvtől való eltérést jelent. Az említett rendelet 14. cikkének (2) bekezdését tehát szigorúan kell értelmezni (lásd ebben az értelemben: 2007. január 16-i Perez Naranjo ítélet, C-265/05, EU:C:2007:26, 29. pont).

34 Márpedig figyelembe kell venni, hogy az 1408/71 rendelet 14. cikke (1) bekezdésének a) pontjában előírt kivétel alkalmazásában az uniós jogalkotó nyilvánvalóan úgy vélte, hogy a munkavállaló másik tagállamba történő, tizenkét hónapot meg nem haladó átmeneti és rövid időtartamú kiküldetése igazolja az említett rendelet 13. cikke (2) bekezdésének a) pontjában előírt, a munkavállalás helye szerinti tagállam szabálya alóli kivételt (lásd ebben az értelemben: Mazák főtanácsnok Format Urządzenia i Montaże Przemysłowe ügyre vonatkozó indítványa, C-115/11, EU:C:2012:267, 55. pont).

35 Ebből következik, hogy az 1408/71 rendelet 14. cikke (1) bekezdésének a) pontjában és (2) bekezdésében foglalt rendelkezések egységes értelmezésének biztosítása érdekében meg kell állapítani, hogy az olyan személyt, aki egymást követő munkavégzési időszakokban különböző tagállamokban végez keresőtevékenységet, úgy kell tekinteni, mint akit az 1408/71 rendelet 14. cikkének (2) bekezdése értelmében szokásosan két vagy több tagállam területén foglalkoztatnak, feltéve hogy az egyes tagállamokban történő munkavégzés megszakítás nélküli időszakainak a tartama nem haladja meg a tizenkét hónapot. Csak az ilyen értelmezés alkalmas arra, hogy elkerülhető legyen az e rendelet 13. cikke (2) bekezdésének a) pontjában előírt elv megkerülése.

36 Meg kell tehát állapítani, hogy az 1408/71 rendelet 14. cikke (2) bekezdésének b) pontja – a nemzeti bíróság által elvégzendő vizsgálat sérelme nélkül – nem alkalmazható az alapügy tárgyát képezőhöz hasonló helyzetben.

37 Hozzá kell fűzni, hogy az ilyen helyzet *a priori* nem tartozik az 1408/71 rendelet 14. cikke (1) bekezdése a) pontjának a hatálya alá sem. Kizárólag az olyan vállalkozás részesülhet ugyanis az e rendelkezésben előírt kivétel előnyében, amely a székhely szerinti tagállam területén szokásosan jelentős tevékenységet végez (2000. február 10-i FTS-ítélet, C-202/97, EU:C:2000:75, 40. pont). Márpedig a jelen ügyben az előzetes döntéshozatalra utaló határozat nem fejti ki, hogy a 2006. október 20. és 2009. december 31. közötti időszakban a Format szokásosan jelentős tevékenységet folytatott-e Lengyelországban, amely a székhelye szerinti tagállam. Ezenfelül a 2012. október 4-i Format Urządzenia i Montaże Przemysłowe ítéletből (C-115/11, EU:C:2012:606, 32. pont), amely szintén a Formatot érintő alapügyre vonatkozott, és olyan tényállásra, amely az alapügy tárgyát képező időszakban valósult meg, az következik, hogy e társaság nem gyakorol szokásosan jelentős tevékenységet Lengyelországban. *A priori* tehát nem tűnik úgy, hogy e feltétel a jelen ügyben teljesülne, amit azonban a kérdést előterjesztő bíróságnak kell vizsgálnia.

38 Ezzel szemben az ilyen helyzet az 1408/71 rendelet 13. cikke (2) bekezdésének a) pontjában előírt elv hatálya alá tartozhat.

39 A fentiek összességére tekintettel az előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy az 1408/71 rendelet 14. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az nem alkalmazandó az olyan személyre, aki egyetlen munkáltatóval kötött, keresőtevékenység több tagállamban való gyakorlását előíró, egyetlen munkaszerződés keretében több egymást követő hónapban kizárólag e tagállamok közül egy-egynek a területén dolgozik, ha az e személy általi, az egyes említett tagállamokban történő munkavégzés megszakítás nélküli időszakainak tartama meghaladja a tizenkét hónapot, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell vizsgálnia.

A költségekről

40 Mivel ez az eljárás az alapügyben részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nyolcadik tanács) a következőképpen határozott:

Az 1998. június 29-i 1606/98/EK tanácsi rendelettel módosított, a szociális biztonsági rendszereknek a Közösségen belül mozgó munkavállalókra, önálló vállalkozókra és családtagjaikra történő alkalmazásáról szóló, 1971. június 14-i 1408/71/EGK tanácsi rendelet 1996. december 2-i 118/97/EK tanácsi rendelettel módosított és naprakésszé tett változata 14. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az nem alkalmazandó az olyan személyre, aki egyetlen munkáltatóval kötött, keresőtevékenység több tagállamban való gyakorlását előíró, egyetlen munkaszerződés keretében több egymást követő hónapban kizárólag e tagállamok közül egy-egynek a területén dolgozik, ha az e személy általi, az egyes említett tagállamokban történő munkavégzés megszakítás nélküli időszakainak tartama meghaladja a tizenkét hónapot, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell vizsgálnia.

Aláírások